

(antilogika). Dijalektika se kreće suprotnostima, ona nije tu da bi protivrečila, odnosno pobijala. Ako nosi u sebi i moment antilogičkog, onda je to iz razloga da bi pridobila sagovornika za samu stvar (pedagoški moment dijalektike). Platon o razlici antilogike i dijalektike u Državi kaže slijedeće:

»Kako je sjajna moć vještine protivrečenja [...] mnogi i nehotice u nju upadaju verujući da se ne prepiru, nego da se bave dijalektikom, a u stvari oni ne mogu ono što je rečeno razložiti po vrstama i ispitivati nego progone i hvataju sagovornika u protivrečnosti samo po praznoj reči, te se svađaju umesto da jedan drugom govore što treba.«

Pored antilogičkog karaktera Zenonove misli, Platon ističe još jedan moment, koji je u izvesnom smislu određen negativno, a to je pobjedoljubivost. U Državi (581c i dalje) Platon razlikuje tri soja ljudi: ljubitelje mudrosti, ljubitelje pobjede i ljubitelje dobiti. Odričući oruđe prosuđivanja (logos) ljubiteljima pobjede i dobiti, Platon zaključuje da ono može pripadati samo ljubitelju mudrosti. Tako je Zenon dvostruko »diskvalifikovan«. Ovo, međutim, ne moraju biti jedini razlozi Zenonovog napuštanja rasprave. Moguće je da, s obzirom na to da govori isto kao Parmenid, ulaskom Parmenida u dijalog Zenon biva suvišan. Mada, ako i Sokrat napušta razgovor u drugom dijelu dijaloga, to može značiti i nešto više.

Platon, puštajući Zenona da unapred sebe »diskvalifikuje«, daje reč Sokratu i u izvesnom smislu nastoji pobiti Zenonov prvi dokaz. Sokrat napada drugu premisu Zenonovog argumenta, koja tvrdi da ništa ne može biti slično i neslično. Sokrat uvodi ideju sličnosti i njoj suprotnu ideju nesličnosti, a druga bića, koja se nazivaju mnogima, sudjeluju i zahvataju u te dvije ideje. Učestvovanjem, odnosno uzimanjem učešća slična su slična u mjeri u kojoj uzimaju učešća u sličnosti i obrnuto, a ona koja zahvataju u obe ideje su slična i neslična. Sokrat ne